

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: F. C.

sídlem X

zast.

Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6

proti

žalovanému:

Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2019, č. j. JMK 15260/2019, sp. zn. S-JMK 5397/2019/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2019, č. j. JMK 15260/2019, sp. zn. S-JMK 5397/2019/OD/VW, vypravené dne 30. 1. 2019 (dále též „napadené rozhodnutí“),

jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravně správních činností (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 23. 11. 2018, č. j. ODSČ-65407/17-56, sp. zn. ODSČ-65407/17-SOB/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupcích“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání dvou přestupků (dříve správních deliktů) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla VW Passat RZ: X v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby byly při užití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
3. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem, spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, bylo zjištěno dne 8. 3. 2017 v 12:25 hod. na pozemní komunikaci ulice Jezuitská (poblíž Zemanovy kavárny, křižovatka s ulicí Za divadlem) v Brně, kde neznámý řidič neoprávněně zastavil vozidlem v křižovatce (dále též „první přestupek“).
4. Dále bylo porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem, spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti podle ust. § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, zjištěno dne 24. 4. 2017 v 13:20 hod. na pozemní komunikaci ulice Beethovenova 2 v Brně, kde neznámý řidič vozidla neoprávněně stál na vyhrazeném parkovacím místě (dále též „druhý přestupek“).
5. Za spáchání uvedených přestupků provozovatele vozidla byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

6. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a připomněl, že žalobkyně podala proti rozhodnutí o přestupcích blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu doplněno. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
7. Konkrétně žalovaný poukázal na skutečnost, že paní V. Ř., která se dostavila k převzetí otaženého vozidla, během podání vysvětlení uvedla, že vozidlo v místě spáchání prvního přestupku nezaparkovala. Příslušný správní orgán proto zaslal výzvu k úhradě určené částky nebo sdělení údajů o osobě řidiče provozovateli vozidla. Ten na výzvu sdělil, že vozidlo měla řídit paní Ř., která však na opakovanou výzvu k podání vysvětlení nijak nereagovala, pročež byl dán důvod pro odložení věci a zahájení řízení ve věci přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
8. Obdobným způsobem žalovaný poukázal na okolnosti projednání druhého přestupku, k němuž paní Š. Š., která se dostavila k vyzvednutí otaženého vozidla, během podání vysvětlení uvedla, že vozidlo v daném místě nezaparkovala. Na následně zaslanou výzvu k úhradě určené částky nebo sdělení údajů o osobě řidiče

bylo provozovatelem vozidla sděleno, že vozidlo řídila paní V. Ř., která však na výzvu k podání vysvětlení reagovala způsobem, že vozidlo neřídila, přičemž správní orgán I. stupně věc usnesením odložil a zahájil řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

9. Následně se žalovaný zabýval jak dodržením zákonem stanovených lhůt pro zahájení řízení a vydání rozhodnutí o přestupcích, tak dodržením procesních práv obviněného. K tomu žalovaný doplnil, že žalobkyně se k seznámení se s podklady pro rozhodnutí či provádění dokazování mimo ústní jednání nedostavila, přestože byla v tomto směru řádně vyrozuměna. Stejně tak se k věci ani písemně nevyjádřila. Podle názoru žalovaného prvostupňový orgán zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností, a to na základě podkladů, které jsou ve správním spisu založeny. Stejně tak byla řádně zdůvodněna výše uložené pokuty, a to s odkazem na skutečnost, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání dvou přestupků.

III. Žaloba

10. Žalobkyně předně namítala, že prvostupňový správní orgán postupoval před zahájením přestupkového řízení nesprávně, protože paní V. Ř. nezaslal výzvu k podání vysvětlení do datové schránky, přestože ji má zřízenou. Pakliže daná osoba na opakovaně učiněnou výzvu nereagovala, aniž by nezpochybnila, že vozidlo v daném místě zaparkovala, měl si příslušný správní orgán její součinnost vynutit pořádkovým opatřením, a to například uložením pořádkové pokuty.
11. Stejně tak mohl prvostupňový správní orgán předvolat k podání vysvětlení osobu, která jí odtahované vozidlo předávala, což by mohlo vést spolu s tvrzením žalobkyně jako provozovatele vozidla k prokázání viny ze spáchání přestupku řidiče vozidla. Podle názoru žalobkyně tak správní orgán neprovedl dostatečně šetření přestupku, přestože disponoval tvrzením provozovatele, potenciální svědeckou výpovědí a pasivitou (mlčením) podezřelé osoby.
12. Kromě toho dovozovala žalobkyně nezákonnosti rozhodnutí o přestupku z toho důvodu, že ve výroku absentoval popis skutku spočívajícího v tom, že neznámý řidič neoprávněně zastavil na vyhrazeném parkovacím místě. Nebylo totiž specifikováno, pro koho a na základě jakého dopravního značení bylo dané parkovací místo vyhrazeno.
13. V této souvislosti žalobkyně dále namítala, že jednání spočívající v zaparkování vozidla na vyhrazeném místě nebylo protiprávní, protože zákon umožňuje zastavení na takovém místě po dobu 3 minut, pakliže nedojde k omezení ostatních účastníků silničního provozu, popř. řidičů vozidel, pro které je parkovací místo vyhrazeno. Z výroku se podává, že vozidlo žalobkyně v místě stálo v čase 13:20 hod., tedy po dobu kratší než je zákonem dovoleno. Uvedená skutečnost má korespondovat také s tím, co žalobkyni sdělila paní Ř. Správní orgány se však těmito okolnostmi dostatečně nezabývaly.
14. Žalobkyně dále brojila proti nedostatkům při odůvodnění výše uložené pokuty, neboť nebyly zohledněny polehčující okolnosti a prvostupňový orgán vybočil z mezí volného uvážení. Rozhodnutí o přestupcích je navíc zmatečné, protože správní orgán uvedl, že vycházel z předchozí právní úpravy, ale přesto odkazoval na ustanovení

zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupku a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“), který v době spáchání přestupků neplatil.

15. Stejně tak nebylo při stanovení výše pokuty přihlédnuto ke všem zákonem stanoveným kritériím, včetně povahy a závažnosti spáchaných přestupků. K tomu žalobkyně uvedla, že jednáním neznámého řidiče nebyl nikdo přímo ohrožen ani omezen, přičemž měla být zohledněna rovněž doba, která od spáchání přestupků uplynula. Současně mělo dojít k porušení zásady absorpce, protože žalobkyně byla uložena pokuta v jiném řízení, které mělo být vedeno ve společném řízení o výše uvedených přestupcích, což bude při soudním jednání doloženo.
16. Žalobkyně současně považovala prvostupňové rozhodnutí za nezákonné proto, že vymezení místa spáchání druhého přestupku je nedostatečné, neboť před domem na adrese Beethovenova 2 v Brně se nachází více vyhrazených míst k parkování, aniž by byla tato skutečnost správním orgánem jakkoliv zohledněna, a to zejména podrobnějším způsobem vymezení místa spáchání přestupku či specifikací dopravního značení.
17. Co se pak týče okolností spáchání prvního přestupku, žalobkyně v obecné rovině zpochybnila, že by vozidlo bylo zaparkováno v křižovatce ulic Jezuitská a Za divadlem tak, jak je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
18. Závěrem pak žalobkyně namítala nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě žalovaného, o což v rámci odvolání proti rozhodnutí o přestupcích požádala. V důsledku daného opomenutí bylo žalobkyni záměrně znemožněno, aby mohla v rámci správního řízení namítat podjatost úřední osoby, kterou dovozuje z toho, že úspěšně vystupuje jako zmocněnec v řadě přestupkových řízeních, přičemž oprávněná úřední osoba často vyjadřuje své antipatie, popř. uvádí ve správních rozhodnutích nepodložené spekulace a nepravdy.
19. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
20. Současně žalobkyně spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Ve vztahu k jednotlivým námitkám pak doplnil, že osoba, kterou žalobkyně jako řidiče vozidla označila, tuto skutečnost popřela. Nebylo proto nezbytné provádět dokazování svědeckými výpověďmi. Žalobkyně ostatně provedené důkazy v řízení ve věci přestupků provozovatele vozidla nerozporovala.
22. Pokud se jedná o namítané nedostatky při vymezení místa spáchání druhého přestupku, žalovaný doplnil, že není potřeba ve výroku stanovovat, pro koho bylo parkovací místo vyhrazeno, neboť další okolnosti byly dostatečně vymezeny

v odůvodnění rozhodnutí. O neoprávněnosti zastavení vozidla navíc podle žalovaného svědčí také to, že bylo z daného důvodu v obou případech otaženo.

23. Z fotodokumentace je rovněž zřejmé, že vozidlo bylo v případě prvního přestupku zaparkováno v křižovatce. Informace o tom, kdo je ve věci oprávněnou úřední osobou, mohla žalobkyně zjistit z napadeného rozhodnutí, pročez nebyla námitka podjatosti nijak dotčena. Všechny námitky navíc byly poprvé uplatněny až v žalobě, pročez správní orgány vycházely při rozhodování pouze z obsahu spisové dokumentace. V této souvislosti žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze v řízení před soudem zohledňovat námitky proti zjištění skutkového stavu, pakliže mohly být uplatněny již ve správním řízení.
24. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

25. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku ze dne 8. 3. 2017 a záznam o podání vysvětlení z téhož dne, které podala paní V. Ř. v souvislosti s převzetím otaženého vozidla tov. zn. VW, RZ: X, jehož je žalobkyně provozovatelem. Současně paní Ř. uvedla, že vozidlo dne 8. 3. 2017 v křižovatce ulice Jezuitská a ulice Za divadlem nezaparkovala. Součástí policejní dokumentace ohledně prvního přestupku je dále sada šesti fotografií zachycujících vozidlo v místě, kde mělo dojít ke spáchání přestupku.
26. Na základě výzvy provozovateli vozidla poté žalobkyně prvostupňovému orgánu přípisem ze dne 28. 4. 2017 sdělila, že vozidlo měla v rozhodnou dobu řídit paní V. Ř.. Z toho důvodu příslušný správní orgán zaslal dotyčné osobě do datové schránky dvě výzvy k podání vysvětlení ze dne 5. 5. 2017 a ze dne 2. 6. 2017, přičemž ani na jednu z nich nebylo reagováno, pročez prvostupňový orgán vydal usnesení ze dne 24. 10. 2017, kterým podezření ze spáchání přestupku neznámým řidičem vozidla odložil.
27. Kromě toho je součástí správního spisu také policejní dokumentace ohledně druhého přestupku, sestávající z oznámení přestupku ze dne 24. 4. 2017 a záznamu o podání vysvětlení z téhož dne, ze kterého vyplývá, že paní Š. Š., která otažené vozidlo převzala, uvedla, že jej v rozhodnou dobu na ulici Beethovenova 2 v Brně nezaparkovala. Kromě toho je součástí policejní dokumentace také sada tří fotografií zachycujících zaparkované vozidlo v místě spáchání druhého přestupku.
28. V této souvislosti prvostupňový orgán stejně jako v předcházejícím případě vyzval žalobkyni jako provozovatele vozidla k úhradě určené částky nebo sdělení údajů o řidiči, na což žalovaná reagovala přípisem ze dne 15. 6. 2017 a za řidiče označila paní V. Ř.. Ta však v reakci na výzvu k podání vysvětlení zaslala správnímu orgánu dne 5. 10. 2017 písemné vyjádření, ve kterém mimo jiné uvedla, že vozidlo v daném místě nezaparkovala, resp. ani se v místě spáchání přestupku nezdržovala. Na základě toho proto prvostupňový orgán vydal usnesení ze dne 24. 10. 2017, kterým podezření ze spáchání přestupku neznámým řidičem vozidla odložil.
29. Do správního spisu byl dále založen zejména výpis z karty vozidla RZ: X, sdělení MP Brno ze dne 29. 11. 2017, včetně karty události, kopie již uvedené fotodokumentace, protokolu o otažení motorového vozidla, čestného prohlášení paní Š. Š. a úředního záznamu ze dne 19. 11. 2017, ve kterém je popsán časový průběh událostí týkajících se

zjištění přestupku a odtažení vozidla stojícího na vyhrazeném parkovacím místě IP 12 s dodatkovou tabulkou E13 2. JAMU, box. č. 3.

30. Následně bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení společného řízení ve věci prvního a druhého přestupku, včetně konání dokazování mimo ústní jednání dne 5. 2. 2018. Po doplnění spisové dokumentace o sjetiny získané z veřejně dostupných map na internetu, na kterých je vyznačeno místa spáchání obou přestupků, bylo podle protokolu ze dne 5. 2. 2018 provedeno dokazování v nepřítomnosti žalobkyně.
31. Prvostupňový orgán poté přistoupil k vydání rozhodnutí o přestupku, proti kterému žalobkyně podala blanketní odvolání, ve kterém mimo jiné požádala o stanovení lhůty k prostudování správního spisu a sdělení údajů o oprávněné úřední osobě odvolacího správního orgánu. V této souvislosti bylo vydáno usnesení prvostupňového orgánu ze dne 4. 12. 2018, kterým byla žalobkyni stanovena lhůta k doplnění odvolání v délce 5 dnů ode dne jeho doručení. Jelikož žalobkyně odvolání ve stanovené lhůtě nedoplnila, prvostupňový orgán postoupil odvolání spolu se spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

32. Krajský soud konal ústní jednání ve věci dne 20. 4. 2021 za účasti pověřeného zástupce žalobkyně, v omluvené nepřítomnosti právního zástupce žalobkyně a za přítomnosti zástupkyně žalovaného. Krajský soud shrnul obsah soudního a správního spisu prvostupňového orgánu i žalovaného. Zástupce žalobkyně odkázal na písemné vyhotovení žaloby a rovněž tak i zástupkyně žalovaného.
33. Dále na výzvu k příp. předložení doplňujících důkazů zástupce žalobkyně předložil rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 47 C 24/2018 - 42 ve věci žalobkyně proti žalované V. Ř. o zaplacení částky 1920 Kč s příslušenstvím, kde bylo rozhodnuto o povinnost žalované uhradit tuto částku i s příslušenstvím žalobkyni. Důvodem pro uplatnění tohoto nároku byla skutečnost, že žalobkyně musela uhradit náklady odtahu vozidla VW Passat dne 24. 4. 2017. Zástupkyně žalované se k navrhovanému důkazu vyjádřila tak, že není pro předmětné řízení relevantní, příp. měl být uplatněn žalobkyní ve správním řízení ve věci odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek.
34. K dotazu soudu zástupce žalobkyně uvedl, že rozsudek byl ve správním řízení neuplatnitelný, neboť již běželo řízení ve věci odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek, v němž již správní orgán nezjišťuje, kdo byl pachatelem přestupku. Krajský soud předloženým rozsudkem provedl důkaz. Z předmětného rozsudku vyplývá, že není opatřen doložkou právní moci a žalovaná jím byla zavázána uhradit žalobkyni částku 1920 Kč do tří dnů od nabytí právní moci rozsudku a nahradit náklady řízení. Jedná se o tzv. rozsudek pro zmeškání. Městský soud v Brně shledal důvodným nárok žalobkyně spočívající v tom, že žalobkyně jako provozovatelka vozidla VW Passat, registrační značky X přenechala vozidla k užívání v dubnu 2017, přičemž žalovaná dne 24. 4. 2017 bylo vozidlo zaparkováno a následně odtaženo z místa na adrese Beethovenova 2, Brno. Žalobkyně pak byla nucena uhradit náklady na odtaž tohoto vozidla ve výši žalované částky. Městský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je

důvodná, neboť k nařízenému jednání dne 25. 4. 2018 se dostavila jen žalobkyně, žalovaná V. Ř. se bez omluvy nedostavila.

35. Dále ve věci zástupce žalobkyně předložil výňatky z judikatury vztahující se k výkladu podmínek pro zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla (princip subsidiarity), zejm. k povinnosti správního orgánu aktivně zjišťovat totožnost řidiče. Krajský soud tuto listinu jako důkaz nepřijal a do spisu ji nezaložil, neboť jde o judikaturu, která je soudu v zásadě známa. K dotazu soudu zástupce žalobkyně uvedl, že nemá žádné návrhy na provedení dokazování stran otázky dodržení zásady absorpce při ukládání pokuty v předmětné věci, přičemž na žalobním bodu týkajícího se tohoto problému tedy netrvá.
36. K výkladu provedených důkazů ve vazbě na zjištěný skutkový stav zástupce žalobkyně uvedl, že k datu 17. 4. 2017 bylo podle jeho názoru jasně prokázáno, že V. Ř. disponovala předmětným vozidlem, a bylo tak velmi pravděpodobné, že ho užívala i k datu spáchání přestupkového jednání dne 24. 4. 2017. Stran zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla zástupce žalobkyně podrobně rozvedl právní názor, že postup prvostupňového orgánu byl nedostatečný a měl být dále zjišťován skutečný řidič vozidla, a to za využití zajišťovacích opatření ve vztahu k označené řidičce vozidla. Žalovaný měl přezkoumat podmínky pro vedení přestupkového řízení ve věci odpovědnosti žalobkyně jako provozovatelky vozidla.
37. Zástupkyně žalovaného zdůraznila, že žalobkyně byla ve správním řízení zcela pasivní a blanketní odvolání nedoplnila. Setrvala na svém návrhu, aby byla žaloba zamítnuta.
38. Další návrhy na dokazování ve věci účastníci nevznesli, a proto krajský soud ukončil dokazování a po vyslechnutí konečných návrhů, v nichž účastníci setrvali na svých procesních návrzích, přikročil k vyhlášení rozsudku.

VII. Posouzení věci krajským soudem

39. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
40. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
41. Žaloba **není důvodná**.
42. Žalobkyně v žalobě sdružila větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojila proti nezákonnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Z důvodu přehlednosti krajský soud rozdělil vypořádání jednotlivých žalobních námitek do následujících bodů.

A) Nezákonné zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla

43. V rámci své argumentace žalobkyně předně namítala nezákonnost postupu prvostupňového orgánu, který podle jejího názoru neprovedl dostatečné šetření za

- účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla, který měl svým jednáním naplnit znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
44. Konkrétně žalobkyně argumentovala tím, že na výzvu řádně označila jako řidiče vozidla paní V. Ř., která na opakovanou výzvu k podání vysvětlení sice nereagovala, ale to správnímu orgánu nijak nebránilo v tom, aby vůči ní učinil pořádkové opatření. Stejně tak mohlo být vyžádáno podání vysvětlení osoby, od které paní Ř. vozidlo převzala.
45. Krajský soud předně připomíná, že se v nyní projednávané věci jedná o spáchání dvou přestupků provozovatele vozidla spočívající v neoprávněném zastavení na dvou různých místech a spočívající v porušení rozdílných povinností řidiče vozidla. V obou případech pak žalobkyně označila za řidiče vozidla paní V. Ř.. Daná žalobní námitka však nepochybně směřuje pouze proti zahájení řízení ve věci prvního přestupku (stání vozidla ve vzdálenosti menší než 5 m za křižovatkou).
46. Důvodem je skutečnost, že v rámci projednání druhého přestupku (neoprávnění zastavení na vyhrazeném parkovacím místě) bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno dne 5. 10. 2017 písemné vyjádření paní Ř., ve které výslovně uvedla, že vozidlo neřídila. Z toho důvodu správnímu orgánu nezbylo nic jiného, než podezření ze spáchání výše uvedeného přestupku neznámým řidičem odložit a zahájit řízení vůči žalobkyni jako provozovateli vozidla.
47. Stejně tak však nelze dát žalobkyni za pravdu v tom, že paní V. Ř. se ve vztahu k projednání prvního přestupku vůbec nevyjádřila, pročez nelze vyloučit, že vozidlo řídila. Ačkoliv prvostupňový orgán paní Ř. opakovaně doručoval do datové schránky výzvu k podání vysvětlení, na kterou nereagovala, nelze opomenout, že to byla právě paní Ř., která v tomto případě odtahované vozidlo převzala.
48. V této souvislosti během podání vysvětlení dne 8. 3. 2017 výslovně uvedla, že ani v tom případě vozidlo neřídila, resp. nezaparkovala v blízkosti křižovatky ulice Jezuitská a ulice Za divadlem. Také ve vztahu k okolnostem spáchání prvního přestupku proto prvostupňový orgán postupoval v souladu se zákonem, když podezření na spáchání přestupku neznámým řidičem vozidla usnesením odložil.
49. Na tom nic nemění ani argumentace judikaturou správních soudů, kterou přdestřel žalobce v průběhu soudního jednání dne 20. 4. 2021, která se k věci vztahuje pouze volně. Jde buď o starší právní názory (kupř. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 12. 2017, č. j. 30 A 122/2016) anebo ne zcela příléhavé judikáty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22). Jak bylo výše podrobně rozebráno, v předmětné věci (dvou přestupků) šlo o situaci, kdy sice žalobkyně coby provozovatelka vozidla VW Passat sdělila indicie k osobě řidiče vozidla, ale tyto indicie nebyly další činností prvostupňového orgánu potvrzeny jako pravdivé, neboť označená řidička v obou případech různými způsoby popřela, že by předmětné vozidlo řídila.
50. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobkyně označila osobu, která paní Ř. vozidlo údajně předávala. Případné podání vysvětlení pana P. K. by totiž vedlo pouze k tomu, že by bez dalších indicií či potenciálních důkazů osamoceně stálo proti opačnému tvrzení paní V. Ř., která řízení vozidla výslovně vyloučila. Nelze

navíc odhlédnout od toho, že danou osobou měl být příbuzný jednatele žalobkyně, který je stejně jako samotná společnost zdejšímu soudu známa z úřední činnosti tím, že ve správním řízení používá nejrůznější obstrukční praktiky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018 – 33, a ze dne 26. 5. 2020, č. j. 10 As 311/2018 – 26; odkazovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Uvedené tvrzení se proto navíc jeví jako účelové a nebylo chybou správních orgánů, pokud k tomu – byť implicitně – přihlédly při hodnocení věci.

51. Pokud pak až při jednání krajského soudu dne 20. 4. 2021 uplatnila žalobkyně jako důkaz rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 47 C 24/2018 – 42 (který dle údajů v systému InfoSoud nabyl právní moci ke dni 20. 6. 2018), pak k tomu soud uvádí následující. Tento rozsudek byl vydán v řízení o náhradě škody, která měla být žalobkyni způsobena tím, že musela uhradit částku 1920 Kč za odtah vozidla VW P. poté, co bylo zaparkováno – podle tvrzení žalobkyně paní V. Ř. - dne 24. 4. 2017 na ulici Beethovenova 2 v Brně. Označený rozsudek se tedy vztahuje ke skutkovému ději druhého přestupku. Žalobkyně se však mylí, pokud z tohoto rozsudku dovozuje, že jím byl prokázán skutkový děj ohledně otázky, kým bylo vozidlo řízeno a zaparkováno na daném místě v daném čase. Předmětný rozsudek je vystaven na tom, že žalobkyně bezdůvodně zmeškala nařízené ústní jednání, a jelikož byla řádně poučena, nastaly procesní podmínky pro vydání rozsudku pro zmeškání (§ 153b odst. 1 o.s.ř.). Skutkový stav je pro účely rozsudku pro zmeškání zjištěn na základě domněnky (tvrzení žalobce o skutkových okolnostech se pokládají za nesporná), nikoliv na bázi principu materiální pravdy (§ 3 správního řádu).
52. Předmětný rozsudek pro zmeškání tedy nemá pro zjištění skutkového stavu správními orgány žádnou relevanci. Pokud si žalobkyně měla za to, že tomu tak není, mohla předmětným rozsudkem argumentovat již ve správním řízení vedeném prvostupňovým orgánem a posléze žalovaným ve věci odpovědnosti žalobkyně za přestupek provozovatele vozidla (zahájeného dne 5. 2. 2018 a ukončeného vydáním napadeného rozhodnutí dne 30. 1. 2019). Ani toto doplnění dokazování tedy nemůže změnit závěr, že podmínky subsidiarity vzniku odpovědnosti žalobkyně za přestupek provozovatele vozidla byly naplněny.

B) Nedostatečný popis skutku

53. Žalobkyně dále namítala, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není dostatečně vymezen popis skutku, který má naplňovat znaky druhého přestupku spočívajícího v porušení povinnosti řidiče podle ust. § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, tedy v neoprávněném zastavení na vyhrazeném parkovacím místě. Podle názoru žalobkyně není totiž zřejmé, pro koho bylo dané parkovací místo vyhrazeno či na základě jakého dopravního značení.
54. Krajský soud dává žalobkyni částečně za pravdu v tom, že způsob vymezení skutku je v tomto případě hraniční. Nejedná se přesto o natolik závažnou vadu výroku, která by měla sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí. Přestože se prvostupňový orgán kromě specifikace místa a času spáchání přestupku omezil pouze na rámcový popis jednání neznámého řidiče (neoprávněné zastavení na vyhrazeném parkovacím

místě), aniž by na základě podkladů pro rozhodnutí příslušné dopravní značení či účel vyhrazení parkovacího místa upřesnil, považuje zdejší soud za podstatné, že byla nezaměnitelnost a totožnost skutku zachována.

55. Důvodem je obsah odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ve kterém je v návaznosti na popis skutku ve výroku upřesněno, že dané parkovací místo se nachází před budovou Rektorátu JAMU, jakožto instituce, pro jejíž potřebu bylo vyhrazeno. Kromě toho nelze vedle pořízené fotodokumentace a mapového podkladu opomenout ani oznámení přestupku ze dne 24. 4. 2017, ze kterého stejně jako z úředního záznamu ze dne 29. 11. 2017 jednoznačně vyplývá, že vozidlo bylo neoprávněně zaparkováno na parkovacím místě vyhrazeném pomocí dopravního značení IP12 s dodatkovou tabulkou E13: 2. JAMU (box č. 3).
56. Ačkoliv tedy dává krajský soud žalobkyni za pravdu v tom, že prvostupňový orgán pochybil, pakliže podrobnější vymezení popisu skutku v oznámení přestupku do výroku prvostupňového rozhodnutí nepřevzal, bylo by jeho zrušení z uvedeného důvodu pouhým formalismem. Z jednotlivých podkladů a samotného rozhodnutí o přestupcích je totiž zřejmé, jaké jednání bylo žalobci kladeno za vinu, a že nebylo po dobu celého řízení skutkově nijak měněno či doplňováno.

C) Porušení povinnosti řidiče

57. Podle názoru žalobkyně nebylo rovněž prokázáno, že neznámý řidič vozidla porušil ust. § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, podle kterého platí, že: *„Řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohroží ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno.“*
58. Konkrétně žalobkyně argumentovala tím, že v případě druhého přestupku vozidlo mohlo stát na vyhrazeném parkovacím místě, pakliže doba stání nepřekročila tři minuty a daným jednáním nedošlo k ohrožení či omezení jiných účastníků silničního provozu nebo osoby, v jejíž prospěch bylo parkovací místo vyhrazeno. Skutečnost, že vozidlo na daném místě stálo méně než 3 minuty, lze podle žalobkyně dovodit z výroku rozhodnutí a také z toho, co žalobkyni sdělila paní Ř.. Pokud pak žalovaný splnění dalších podmínek pro dočasné užití vyhrazeného parkovacího místa nezpochybnil, nebylo možné jednání neznámého řidiče kvalifikovat jako přestupek.
59. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje, a to s ohledem na individuální okolnosti případu. V rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je podrobně uvedeno, že dané vozidlo stálo na vyhrazeném parkovacím místě více než 20 minut, neboť bylo následně odtazeno. Uvedené skutečnosti pak mají oporu v provedeném dokazování, resp. přímo vyplývají jak z již uvedeného oznámení přestupku, tak dodatečně vyžádaného sdělení MP Brno ze dne 29. 11. 2017, obsahující rovněž kartu události a protokol o odtahování vozidla.
60. Je tedy nepochybné, že vozidlo na daném místě v rozporu se zákonem stanovenou povinností řidiče stálo déle než tři minuty, pročez se není nutné dále podrobně zabývat tím, zda uvedeným jednáním došlo k omezení řidiče jiného vozidla, který byl

k užití vyhrazeného parkovacího místa oprávněn, ačkoliv tato okolnost rovněž vyplývá z výše popsanych součástí policejní dokumentace.

61. K tomu krajský soud pouze nad rámec dodává, že lze považovat za účelové prohlášení žalobkyně o tom, že měla kratší dobu stání potvrdit rovněž paní V. Ř., která se naopak ve vztahu k druhému přestupku v rozporu s tvrzením žalobkyně na výzvu prvostupňového orgánu dne 5. 10. 2017 písemně vyjádřila tak, že vozidlo v danou dobu neřídila.

D) Správní trest

62. Ve vztahu ke stanovené výši pokuty žalobkyně předně namítala, že prvostupňový správní orgán nepřihlédl ke všem polehčujícím okolnostem a nezabýval se dostatečně ani povahou a závažností přestupku.
63. Krajský soud připomíná, že se v nyní projednávané věci jedná o rozhodnutí o přestupcích, které jsou založeny na principu sekundární a objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Z toho důvodu správní orgány v zásadě nemohou při hodnocení společenské škodlivosti a ukládání pokuty bez dalšího zohledňovat okolnosti porušení povinností ze strany neznámého řidiče, jehož jednání je provozovateli vozidla pouze přičitatelné.
64. V běžných případech proto přestupek podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu vykazuje toliko typovou míru společenské škodlivosti, spočívající v tom, že provozovatel nezajistil dodržování povinností řidiče vozidla a pravidel silničního provozu. V tomto ohledu bylo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že nebyly zjištěny žádné polehčující okolnosti. Sama žalobkyně pak kromě povahy daného druhu přestupků odkazuje na krátkou dobu zaparkování vozidla, což však bylo v řízení spolehlivě vyvráceno, a to také s odkazem na skutečnost, že vozidlo bylo v obou případech odtazeno.
65. Pokud se pak správní orgán vyjadřoval rovněž k povaze zákonné povinnosti, která byla neznámým řidičem porušena, správně poukázal na to, že k odpovědnosti za přestupek v zásadě postačuje naplnění formálních znaků příslušné skutkové podstaty, pakliže je míra ohrožení či porušení chráněného zájmu (zde dodržování pravidel a zachování plynulosti silničního provozu) alespoň nepatrná (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73).
66. Prvostupňový správní orgán poté zdůvodnil uložení pokuty nad spodní hranicí zákonem stanovené sazby tím, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání dvou přestupků provozovatele vozidla, což je možné považovat za okolnost přitěžující. Podle názoru zdejšího soudu daný postup nevykazuje znaky nepřezkoumatelnosti či projevu libovůle v rozhodování. Naopak je projevem správního uvážení, a to při zohlednění individuálních okolností případu.
67. Stejně tak se krajský soud neztotožňuje s tím, že rozhodnutí o přestupcích je zmatečné pouze proto, že bylo ve výroku o správním trestu odkázáno na ust. § 31 písm. b) a ust. § 95 odst. 1 nového přestupkového zákona.
68. Prvostupňový orgán totiž ve vztahu ke stanovení výše pokuty správně aplikoval právní úpravu účinnou ke dni spáchání přestupku, neboť pozdější právní úprava

neměla za následek změnu zákonem stanovené sazby a není tak pro žalobkyni příznivější. Na tom nemůže nic změnit ani částečně nadbytečný odkaz na ust. § 31 písm. b) nového přestupkového zákona, které po vzoru předcházející úpravy toliko vymezuje pokutu jako jeden z druhů správního trestu (dříve sankce). Podobně lze argumentovat ve vztahu k odkazu na ust. § 95 odst. 1 téhož zákona, které v obecné rovině stanovuje uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení, jejichž výše je stejně jako dříve stanovena prováděcím právním předpisem, na který bylo ve výroku i odůvodnění rozhodnutí odkazováno.

69. Co se pak týče v žalobě namítaného porušení zásady absorpce při ukládání správního trestu, krajský soud uvádí, že zástupce žalobkyně při ústním jednání soudu dne 20. 4. 2021 vzal tento žalobní bod zpět s tím, že slíbené další důkazy v tomto směru předkládat nebude. Krajský soud se tedy tímto žalobním bodem blíže nezabýval.

E) Nesprávné vymezení místa spáchání přestupků

70. Žalobkyně dále namítala, že místo spáchání přestupků nebylo správně či dostatečně vymezeno. Ve vztahu k prvnímu přestupku žalobkyně v obecné rovině argumentovala tím, že vozidlo nestálo v křižovatce ulic tak, jak je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Současně žalobkyně zpochybnila, že by se v případě druhého přestupku nacházelo před domem na adrese Beethovenova 2 v Brně nějaké vyhrazené parkovací místo, přičemž prvostupňový orgán místo spáchání přestupku blíže nespecifikoval.
71. Pokud se jedná o okolnosti spáchání prvního přestupku, zdejší soud má za to, že nejsou dány žádné důvodné pochybnosti ohledně toho, že vozidlo bylo zaparkováno v bezprostřední blízkosti křižovatky ulice Jezuitská a ulice Za Divadlem. Kromě vlastní znalosti daného místa, které se nachází v bezprostřední blízkosti budovy Krajského soudu v Brně, je nutné poukázat na obsah spisové dokumentace. Její součástí je nejen oznámení přestupku, ale také sada fotografií zachycujících zaparkované vozidlo a prvostupňovým orgánem opatřený mapový podklad, na kterém je místo spáchání přestupku v souladu s policejní fotodokumentací jednoznačně vyznačeno.
72. Stejně tak krajský soud nepovažuje za důvodnou námitku, kterou žalobkyně zpochybňovala umístění vyhrazeného parkovacího místa před budovou na adrese Beethovenova 2 v Brně. Kromě již uvedení vlastní znalosti místa spáchání druhého přestupku, které se stejně jako v případě prvního přestupku nacházejí v bezprostřední blízkosti budovy Krajského soudu v Brně, lze vycházet zejména z pořízené fotodokumentace, ze které je zřejmé, že vozidlo bylo zaparkováno v místě, na kterém je umístěno vodorovné dopravní značení V 10e, vyznačující vyhrazené parkoviště (viz příloha vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích).
73. Kromě toho je umístění dané dopravní značky patrné také z dalších součástí policejní dokumentace, mezi které patří mimo jiné oznámení přestupku ze dne 24. 4. 2017, protokol o odtahování vozidla nebo úřední záznam ze dne 29.- 11. 2017. Prvostupňový

orgán poté do správního spisu založen rovněž mapový podklad, na kterém je jednoznačně identifikováno místo spáchání přestupku přímo před budovou Rektorátu JAMU na adrese Beethovenova 2 v Brně. Ve správním řízení tedy bylo spolehlivě prokázáno, že vozidlo žalobkyně bylo na daném místě neoprávněně zaparkováno.

F) Neposkytnutí informace o oprávněné úřední osobě

74. Nesprávnost procesního postupu žalovaného žalobkyně dále spatřovala v tom, že jí nebylo umožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Přestože v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žádala v souladu s ust. § 15 odst. 4 správního řádu o poskytnutí informace o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat, nebylo jí vyhověno. V tomto ohledu dává krajský soud žalobkyni částečně za pravdu v tom, že žalovaný se dopustil procesního pochybení, pokud na výslovnou žádost žalobkyně nereagoval a přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí.
75. Přesto se je nutné zabývat se dále tím, zda mělo výše uvedené pochybení žalovaného samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti bylo opakovaně judikováno, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze zásadně dovozovat pouze na základě absence či opožděného sdělení identifikačních údajů oprávněné úřední osoby. Naopak musí být ze strany obviněného z přestupku ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatněny konkrétní důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 – 30).
76. V tomto ohledu krajský soud uvádí, že žalobkyně v žalobě dovozovala možnou podjatost oprávněné úřední osoby pouze na základě toho, že má ve svých rozhodnutích používat spekulace a nepravdy z důvodu antipatie vůči zmocněncům žalobkyně, kteří jsou v různých přestupkových řízeních často úspěšní. Podle názoru zdejšího soudu se nejedná o tvrzení, které by naplňovalo výše uvedené (judikaturou dovozené) požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít opožděné či opomenuté sdělení informace o oprávněné úřední osobě vliv na zákonnost rozhodnutí.
77. Žalobkyně zůstala pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení, když nspecifikovala žádné konkrétní řízení či podání, ve kterém se měla podjatost oprávněné úřední osoby projevit. Současně žalobkyně nezpochybnila nestrannost oprávněné úřední osoby z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může být dán zejména existencí osobní vazby k účastníku řízení nebo jeho zástupci.
78. Nad rámec uvedené krajský soud uvádí, že oprávněnou úřední osobu nelze považovat *a priori* za podjatou pouze proto, že nerozhoduje podle představ obviněného z přestupku.

G) Žádost o nezveřejňování osobních údajů

79. V žalobě byl současně vysloven nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobkyně a jejího právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu opakovaně judikoval, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud se ztotožňuje s tím, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
80. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019 - 38, ve kterém bylo uvedeno, že: „*K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.*“

VIII. Závěr a náklady řízení

81. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
82. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. dubna 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.